

A registered Political Party
ECI Registration No. 56/89/2011/PPS-I

ΤΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ ΤΟΥ ΜΑΙ ΧΗΕ ΒΗΑΑΤ

Δρ. Σουμπόντ Σάντρα Ρόι
M.Sc., Ph.D., LL.B.
Εθνικός Πρόεδρος

Η Μπάρατ, δηλαδή η Ινδία, διακηρύσσει εαυτήν ανεξάρτητο, κυρίαρχο και δημοκρατικό έθνος. Μια θεμελιώδης αρχή της δημοκρατίας επιτάσσει τη διακυβέρνηση σύμφωνα με τη βούληση της πλειοψηφίας, απαιτώντας την πραγμάτωση των επιθυμιών της. Εάν δεχόμαστε την Μπάρατ ως λειτουργούσα δημοκρατία, τότε οτιδήποτε συμβαίνει εδώ πρέπει να ερμηνευθεί ως άμεση εκδήλωση αυτής της βούλησης της πλειοψηφίας. Επομένως, η διάχυτη πείνα, ο αναλφαβητισμός, η ανεργία και η κακή υγεία που μαστίζουν εκατομμύρια, οι απρόβλεπτες και αυθαίρετες κρατικές ενέργειες που καλύπτονται με νομική εξουσία, και η αχαλίνωτη, ενδημική διαφθορά που διαπερνά κάθε επίπεδο της κοινωνίας—όλα αυτά απαιτούν την

απόλυτη, αδιαμφισβήτητη σιωπή μας. Διότι, αν αυτή η παρωδία δημοκρατίας έχει έστω και ίχνος αλήθειας, τότε καμία από αυτές τις αποτρόπαιες πραγματικότητες δεν θα μπορούσε να υπάρξει χωρίς τη ρητή, συλλογική μας συναίνεση.

Ακριβώς όπως ένας πατέρας παρέχει τροφή στην οικογένειά του, οι αγρότες θρέφουν ολόκληρο το έθνος. Αυτό λογικά αναδεικνύει τη συλλογική αγροτική κοινότητα στον δικαιωματικό τίτλο του «Πατέρα του Έθνους». Ωστόσο, όταν βρισκόμαστε αντιμέτωποι με την φρικτή πραγματικότητα εκατοντάδων χιλιάδων αγροτών που οδηγούνται στην αυτοκτονία από την πείνα και τα χρέη, πού μπορεί αυτή η λεγόμενη δημοκρατική Μπαράτ να κρύψει την απόλυτη ντροπή της; Αυτή η κραυγαλέα αντίφαση επιδέχεται μόνο μία εξήγηση: υπό το πρόσχημα της δημοκρατίας, ο λαός αυτού του έθνους υπόκειται σε μια συνεχή, περιφρονητέα παρωδία.

Πριν ασχοληθούμε με το βασικό ζήτημα, ας εξετάσουμε το διάχυτο πρόβλημα της διαφθοράς. Η δημόσια κατακραυγή απαιτεί την εξάλειψή της με κάθε κόστος, επικαλούμενη αυτήν ως το πρωταρχικό εμπόδιο στην εθνική πρόοδο. Απαιτείται η επιστροφή δισεκατομμυρίων ρουπίων που διοχετεύτηκαν παράνομα εκτός της χώρας. Εδώ, όμως, ανακύπτει ένα κρίσιμο ερώτημα: μήπως αυτό συνεπάγεται ότι η πλειοψηφία αυτού του έθνους είναι εκ φύσεως ανέντιμη; Πώς αλλιώς θα μπορούσε ένα τέτοιο σύστημα να

επιβιώσει μέσα σε μια υποτιθέμενη δημοκρατία; Τέτοια τεράστια ποσά δεν θα μπορούσαν να μεταφερθούν στο εξωτερικό χωρίς να περάσουν από καθιερωμένα νομικά κανάλια, υπονοώντας τη σιωπηρή συναίνεση της πλειοψηφίας σε αυτήν την ίδια τη λεηλασία. Είναι κοινός τόπος ότι ένα τρύπιο πιθάρι δεν μπορεί να κρατήσει νερό, κι όμως εμείς επιμένουμε να ρίχνουμε νερό ακριβώς σε ένα τέτοιο σκεύος. Αρνούμενοι είτε να επισκευάσουμε είτε να αντικαταστήσουμε αυτό το ελαττωματικό σύστημα, εγγυόμαστε τη συνεχιζόμενη, αχαλίνωτη σπατάλη.

Όπως ακριβώς το αλάτι δεν μπορεί να απαλλαγεί από την αλμυρότητά του, έτσι και η διαφθορά δεν μπορεί να ξεριζωθεί από αυτό το έθνος. Αυτό συμβαίνει επειδή η αδικία αποτελεί το θεμέλιο αυτού του κράτους. Για να το κατανοήσουμε αυτό, πρέπει να εξετάσουμε τον πραγματικό σκοπό των κανόνων και των κανονισμών που αποκαλούμε «νόμους». Επί αιώνες, οι Βρετανοί κυβέρνησαν αυτή τη γη με έναν και μοναδικό στόχο: την ανεμπόδιστη εκμετάλλευση και τη λεηλασία των πόρων της. Όπως ακριβώς θα έδενε κανείς τα άκρα ενός σώματος για να τραβήξει αίμα ευκολότερα, έτσι και ο λαός της Μπαρταβάρσα ήταν δεμένος από μια πληθώρα νόμων. Αυτοί οι νόμοι τους μετέτρεψαν ουσιαστικά σε σκλάβους της Βρετανικής Αυτοκρατορίας.

Παρά την καταπίεση αυτή, πολλοί τόλμησαν να ονειρευτούν την ανεξαρτησία, υπομένοντας αδιανόητα βασανιστήρια, συμπεριλαμβανομένων των εκτελέσεων με απαγχονισμό. Οι αποικιοκρατικοί ηγέτες δεν έδειξαν

καμία τύψη για τη σφαγή χιλιάδων άοπλων, αθώων ανδρών, γυναικών και παιδιών στο Τζαλιανβαλά Μπαγκ στο Παντζάμπ, μια σφαγή που πραγματοποιήθηκε με αδιάκριτα πυρά. Μας είπαν ότι αυτή η φρικτή πράξη διεξήχθη εξ ολοκλήρου «σύμφωνα με την καθιερωμένη νομική διαδικασία». Είναι ζωτικής σημασίας να θυμόμαστε ότι αυτοί οι «νόμοι» συντάχθηκαν από το Βρετανικό Κοινοβούλιο με τον ρητό σκοπό να σβήσουν κάθε έννοια ελευθερίας από το μυαλό του λαού αυτής της γης.

Αμέτρητα βιβλία διακηρύσσουν ότι στις 15 Αυγούστου 1947, η περιοχή που ονομάζεται «Ινδία» αναδύθηκε ως ανεξάρτητο έθνος, εκπληρώνοντας τα όνειρα των σεβαστών αγωνιστών της ελευθερίας μας. Ωστόσο, μια πιο προσεκτική ματιά αποκαλύπτει ότι εκείνη την ημέρα, όπως και πολλοί άλλοι βρετανικοί νόμοι, τέθηκε σε ισχύ μόνο μια ακόμη πράξη—η «Πράξη της Ανεξαρτησίας της Ινδίας, 1947». Όταν ρωτήθηκαν, σχεδόν κανείς δεν ισχυρίστηκε ότι είδε προσωπικά αυτή την Πράξη. Απλώς διάβασαν στις εφημερίδες ή άκουσαν στο ραδιόφωνο ότι η χώρα έγινε «ανεξάρτητη» εκείνη την ημέρα. Στην πραγματικότητα, αυτή η Πράξη δεν καθιέρωσε την «Ινδία» ως ανεξάρτητη χώρα. Μέσα στην πρώην βρετανική περιοχή της «Ινδίας», η Πράξη δημιούργησε απλώς δύο «νέα κυριαρχικά εδάφη»: την «Ινδία» και το «Πακιστάν». Εκεί που υπήρχε προηγουμένως μια αποικία, η «Ινδία», απλώς χωρίστηκε σε δύο μέρη—δημιουργώντας ουσιαστικά δύο αποικίες για διοικητική ευκολία, που ονομάστηκαν «νέα κυριαρχικά εδάφη» στη νομική ορολογία. Το πιο σημαντικό είναι ότι

η Πράξη όριζε ότι η εξουσία επιλογής του Εκτελεστικού Ηγέτη κάθε κυριαρχικού εδάφους—του Γενικού Κυβερνήτη—δεν ανήκε στον λαό του αντίστοιχου κυριαρχικού εδάφους. Αντίθετα, ο Βρετανός Μονάρχης διόριζε τον Γενικό Κυβερνήτη, όπως αναφέρεται ρητά στο άρθρο 5 της Πράξης της Ανεξαρτησίας της Ινδίας, 1947.

Είναι ένα εκπληκτικό γεγονός ότι ενώ η Πράξη φέρει τον τίτλο «Πράξη της Ανεξαρτησίας της Ινδίας», η λέξη «Ανεξαρτησία» δεν εμφανίζεται πουθενά στο κείμενό της. Ένα χρόνο νωρίτερα, το 1946, η βρετανική κυβέρνηση ίδρυσε τη Συντακτική Συνέλευση για να συντάξει ένα σύνταγμα για το κυριαρχικό έδαφος. Είναι ζωτικής σημασίας να θυμόμαστε ότι κανένα από τα μέλη αυτής της Συντακτικής Συνέλευσης δεν ήταν «πολίτες της Ινδίας». Ο όρος «πολίτης της Ινδίας» εμφανίστηκε για πρώτη φορά στο «Σύνταγμα της Ινδίας», το οποίο τέθηκε σε ισχύ στις 26 Ιανουαρίου 1950. Μέχρι τουλάχιστον εκείνη την ημερομηνία, όλοι οι κάτοικοι της βρετανικής επικράτειας ήταν νομικά Βρετανοί υπήκοοι. Επομένως, οτιδήποτε περιέχεται σε αυτό το Σύνταγμα υπόκειται εκ φύσεως στη βούληση του Βρετανού Μονάρχη. Αυτό το ίδιο Σύνταγμα παραμένει ο υπέρτατος νόμος της χώρας, και ακόμη και αν το επιθυμούσαν, δεν μπορεί να αντικατασταθεί από τους ελεύθερους πολίτες αυτής της χώρας με ένα νέο. Αυτό συμβαίνει επειδή οποιαδήποτε προσπάθεια αντικατάστασης του Συντάγματος θα εμποδιζόταν από μια απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου που απαγορεύει τροποποιήσεις στα «βασικά του χαρακτηριστικά». Και ας μην ξεχνάμε

ότι το ίδιο το Ανώτατο Δικαστήριο δημιουργήθηκε βάσει μιας διάταξης αυτού του ίδιου Συντάγματος.

Αυτό σημαίνει ότι οι πρώην αποικιοκράτες έχουν επίσης υπαγορεύσει τους ακριβείς μηχανισμούς για να αυτοκυβερνηθούμε. Δεδομένης αυτής της πραγματικότητας, πού βρίσκεται η ανεξαρτησία μας; Για να το καταδείξουμε αυτό πιο ξεκάθαρα, σκεφτείτε αυτή την αναλογία: Φανταστείτε μια πώληση γης όπου ο πωλητής ορίζει ότι θα χτίσει, από «καλοσύνη», μια καλύβα στη γη, και ο αγοραστής, μετά την αγορά, είναι υποχρεωμένος να ζει σε αυτή την καλύβα. Ο αγοραστής μπορεί να επισκευάσει την καλύβα αν χρειαστεί, αλλά του απαγορεύεται αυστηρά να την κατεδαφίσει—δηλαδή, να αλλάξει τα «βασικά της χαρακτηριστικά»—και να χτίσει, ας πούμε, ένα πέτρινο σπίτι. Εάν αυτή η προϋπόθεση επιμένει μετά την ολοκλήρωση της πώλησης, τότε, στα μάτια του νόμου, η πώληση είναι άκυρη, καθώς ο έλεγχος του πωλητή στη γη δεν έχει εγκαταλειφθεί πλήρως.

Ας παραδεχτούμε ότι κατά τη διάρκεια της παραχώδους περιόδου που αυτή η υποήπειρος βρισκόταν σε τεράστια αναταραχή, η αποδοχή μιας τέτοιας προϋπόθεσης μπορεί να φαινόταν ως ο μόνος τρόπος για να αντιμετωπιστεί η κρίση. Ωστόσο, σε αυτή την περίπτωση, το Σύνταγμα έπρεπε να περιλαμβάνει ένα Άρθρο που να δηλώνει ρητά ότι, μετά την «ανεξαρτησία», το Κοινοβούλιο θα είχε την εξουσία να επικυρώσει το Σύνταγμα και, εάν είναι απαραίτητο, να δημιουργήσει ένα νέο για να αντικαταστήσει το παλιό.

Όπως είναι αποδεδειγμένα σαφές, δεν υπάρχει κανένα τέτοιο Άρθρο επικύρωσης μέσα στο Σύνταγμα. Αυτό σημαίνει ότι ένα Σύνταγμα που σχεδιάστηκε για το Βρετανικό Κυριαρχικό Έδαφος γνωστό ως «Ινδία», και κατάλληλο για τον Βρετανό Μονάρχη, έχει επιβληθεί στον λαό ως ο υπέρτατος νόμος της χώρας. Αυτό έρχεται σε πλήρη αντίθεση με τα όνειρα των αξιότιμων αγωνιστών της ελευθερίας μας, οι οποίοι επιδίωκαν να απελευθερώσουν τον λαό της Μπαράτ από τη βρετανική κυριαρχία και εκμετάλλευση. Η θεμελιώδης απαίτηση για αυτή την απελευθέρωση ήταν η διάλυση των καταπιεστικών βρετανικών δεσμών που είναι γνωστοί ως «νόμοι», οι οποίοι σχεδιάστηκαν για να κρατούν τους Βρετανούς υπηκόους σε αιώνια υποταγή.

Ακόμη και μετά τις 15 Αυγούστου 1947, και ακόμη και μετά τις 26 Ιανουαρίου 1950, η πλειονότητα των βρετανικών νόμων παρέμεινε σε ισχύ στην περιοχή που είναι πλέον γνωστή ως «Ινδία». Μέσω διατάξεων εντός του «Συντάγματος», αυτοί οι βρετανικοί νόμοι έλαβαν νέα πνοή, διατηρώντας τους ίδιους ακριβώς περιορισμούς που κρατούσαν τον πληθυσμό ακίνητο για αιώνες. Συνεπώς, η χώρα συνεχίζει να λεηλατείται αδίστακτα, με τους ανθρώπους να παγιδεύονται έξυπνα από νόμους που μετά βίας κατανοούν. Τρέχουσες εκτιμήσεις υποδεικνύουν ότι περίπου τριάντα εκατομμύρια υποθέσεις εκκρεμούν στα ινδικά δικαστήρια ανά πάσα στιγμή. Υποθέτοντας ότι τουλάχιστον δέκα άτομα επηρεάζονται άμεσα ή έμμεσα από κάθε υπόθεση, αυτό σημαίνει ότι σχεδόν τριακόσια εκατομμύρια άνθρωποι στην Μπαράτ επιβαρύνονται

διαρκώς από νομικές ανησυχίες. Δεν αποτελεί έκπληξη, λοιπόν, το γεγονός ότι οι συνθήκες τους δεν βελτιώνονται, παρά τη συνεχή ρητορική για τη λεγόμενη «συμπεριληπτική ανάπτυξη» που ακούμε χρόνο με το χρόνο.

Το γεγονός ότι δεν έχουμε ακόμη επιτύχει πραγματική απελευθέρωση είναι εμφανές στην καθημερινότητά μας. Πριν από τις 15 Αυγούστου 1947, τόσο οι μη βίαιες όσο και οι βίαιες διαμαρτυρίες κατά της βρετανικής κυριαρχίας ήταν συνηθισμένες, και η Βασιλική αστυνομία απαντούσε συνήθως με βάνουση δίωξη των αγωνιστών της ελευθερίας. Αυτό ήταν κατανοητό τότε, καθώς η αστυνομία, ως υπηρέτες του Στέμματος, ήταν υποχρεωμένη να ενεργεί αδίστακτα για να προστατεύσει τα συμφέροντα του κυρίαρχου. Ωστόσο, είναι βαθιά ανησυχητικό το γεγονός ότι παρόμοιες αστυνομικές θηριωδίες παραμένουν διαδεδομένες ακόμη και μετά την υποτιθέμενη πολιτική ανεξαρτησία της Μπαράτ. Εάν αυτή η ανεξαρτησία είναι γνήσια, τότε ποια συμφέροντα προστατεύει τώρα η αστυνομία; Εάν η δημοκρατία έχει πραγματικά καταστήσει τον λαό κυρίαρχο της γης, τότε γιατί αυτοί οι ίδιοι άνθρωποι διαμαρτύρονται; Εάν, όπως σε μια δημοκρατία, εμείς είμαστε οι νομοθέτες, τι μας αναγκάζει να παραβιάζουμε τους ίδιους τους νόμους που έχουμε δημιουργήσει; Έχει έρθει η ώρα να αντιμετωπίσουμε αυτά τα ερωτήματα άμεσα, και εμείς—ο λαός αυτής της γης, όλοι εμείς, απλώς ως ανθρώπινα όντα—πρέπει να το κάνουμε μόνοι μας.

Σε αυτό το πλαίσιο, πρέπει να εξετάσουμε την πραγματική σημασία της λέξης «χώρα». Μια περιοχή που κατοικείται από ανθρώπους είναι αυτό που αποκαλούμε «χώρα». Χωρίς ανθρώπους, μια χώρα δεν μπορεί να υπάρξει. Για παράδειγμα, παρά την τεράστια έκτασή της, η σελήνη δεν είναι χώρα επειδή είναι ακατοίκητη. Αυτό καταδεικνύει την στενή σύνδεση μεταξύ «ανθρώπων» και «χώρας». Λογικά, λοιπόν, η ανάπτυξη μιας χώρας πρέπει να αντικατοπτρίζει την πρόοδο του λαού της, καθώς μια χώρα δεν μπορεί να προχωρήσει αφήνοντας πίσω αυτούς που την αποτελούν. Συχνά ισχυρίζονται ότι η πλειοψηφία των ανθρώπων σε αυτή τη χώρα «υστερεί» σε κάποια τεχνητή κλίμακα προόδου. Πρόκειται για μια σκόπιμη διαστρέβλωση. Για να διαιωνιστεί αυτή η κατασκευασμένη διάκριση, η πλειοψηφία διατηρείται σκόπιμα σε μειονεκτική θέση. Από την αρχή της κοινωνίας, οι σπόροι της διάκρισης σπάρθηκαν προσεκτικά για να διασφαλιστεί ότι λίγοι προνομιούχοι θα μπορούσαν να αποκομίσουν τα οφέλη της εργασίας των εργαζόμενων μαζών.

Εάν οι άνθρωποι των οποίων η εργασία είναι απαραίτητη ενωθούν ως ένα συνεκτικό σύνολο, οι λίγοι προνομιούχοι δεν θα μπορούσαν πλέον να διατηρήσουν την κυριαρχία τους στην τεράστια πλειοψηφία της κοινωνίας. Επομένως, ενθαρρύνοντας τις διακρίσεις μεταξύ του πληθυσμού, έχουν μειωθεί σε κατακερματισμένα, αποδυναμωμένα άτομα. Ως εκ τούτου, σπάνια τολμούν να αμφισβητήσουν τα δεινά που έχουν υπομείνει για αιώνες. Αυτό το μοτίβο θα

συνεχιστεί εκτός εάν ορισμένες βαθιά ριζωμένες, παραδοσιακές ιδέες αλλάξουν δραστικά—και η δύναμη να επιφέρουν αυτή την αλλαγή βρίσκεται στους ίδιους τους ανθρώπους. Για να αλλάξει η χώρα, πρέπει πρώτα να αλλάξει κανείς τον εαυτό του, κάτι που απαιτεί την ικανότητα για ανεξάρτητη σκέψη. Αλλά χωρίς ανθρώπους, η ίδια η έννοια μιας χώρας είναι άσκοπη. Επομένως, για κάθε ανθρώπινη πράξη μέσα σε μια χώρα, οι ίδιοι οι άνθρωποι φέρουν την ευθύνη. Δεδομένου ότι το «εμείς» είναι ο πληθυστικός του «εγώ», εγώ είμαι, στην ουσία, η χώρα. Εγώ την έχω δημιουργήσει άμεσα. Χωρίς εμένα, δεν μπορεί να υπάρξει χώρα!

Κάποιος ίσως αναρωτηθεί: «Μπορεί μια τόσο φαινομενικά μικρή ιδέα να βελτιώσει πραγματικά την τωρινή κατάσταση της χώρας;» Η απάντηση είναι ένα κατηγορηματικό ναι, διότι μια αλλαγή στο «εγώ» σημαίνει αναπόφευκτα αλλαγή στη χώρα. Ακόμα κι έτσι, κάποιος μπορεί να αντιτείνει: «Αν αυτή η ιδέα είναι τόσο ισχυρή, τότε η δυστυχία του λαού θα είχε τελειώσει προ πολλού. Επιπλέον, η χώρα έχει σημειώσει σημαντική πρόοδο, ακόμα και αξιοσημείωτες κατακτήσεις στην διαστημική τεχνολογία. Σύμφωνα με τη λογική σου, αυτό θα έπρεπε να συνεπάγεται μια ουσιαστική βελτίωση των συνθηκών διαβίωσης του λαού.» Σε απάντηση, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε ότι τα οφέλη αυτής της προόδου τα απολαμβάνει μονάχα ένα ελάχιστο τμήμα του πληθυσμού, ενώ η συντριπτική πλειονότητα παραμένει αποκλεισμένη. Η πείνα, ο υποσιτισμός και οι αυτοκτονίες εξακολουθούν να μαστίζουν την

πλειονότητα. Η ρίζα αυτής της ανισότητας είναι απλούστατα το γεγονός ότι η ιδέα «εγώ είμαι η χώρα» δεν έχει ακόμα διαποτίσει την κοινωνία.

Ακριβώς αυτή η έλλειψη συνείδησης εμποδίζει την αλλαγή της άθλιας κατάστασης της χώρας. Αν ο λαός αφυπνιζόταν σε αυτή τη συνειδητοποίηση, θα προκαλούσε αναμφίβολα τεράστιες αναταραχές σε ένα κοινωνικό σύστημα χτισμένο στην αδίστακτη εκμετάλλευση. Για να αποτρέψουν ένα τέτοιο σενάριο, μια χούφτα εκμεταλλευτών απορρίπτουν σκόπιμα αυτή την ιδέα ως ουτοπική. Φοβούνται ότι ολόκληρο το διεφθαρμένο τους οικοδόμημα θα κατέρρεε σαν χάρτινος πύργος αν ο λαός αναγνώριζε την πραγματική του θέση στην κοινωνία. Όμως η αλήθεια είναι ότι αυτή η ιδέα όχι μόνο δεν είναι ουτοπική, αλλά αποτελεί και μια εξαιρετικά απλή μέθοδο για την κατεδάφιση αυτού του λεγόμενου πολιτισμένου συστήματος. Για να κρατήσουν κρυμμένο αυτόν τον προφανή δρόμο, έχουν καταβληθεί προσπάθειες από την αρχή για να διατηρήσουν την πλειονότητα του λαού στο σκοτάδι του αναλφαριθμισμού και της φτώχειας. Ο καιρός έχει πια ωριμάσει για να βρούμε μια διέξοδο, και οφείλουμε όλοι να αγωνιστούμε προς αυτόν τον σκοπό, διότι εμείς είμαστε η ίδια η ενσάρκωση αυτής της χώρας!

Για να κατανοήσουμε την κατάσταση σε αυτή τη χώρα χωρίς να καταφύγουμε σε σύνθετες θεωρίες, ας χρησιμοποιήσουμε την αναλογία ενός μεγάλου σπιτιού που φιλοξενεί μια ζωηρή γιορτή. Είναι νύχτα, το σπίτι είναι έντονα φωτισμένο και οι καλεσμένοι διασκεδάζουν.

Ξαφνικά, με κακή πρόθεση, κάποιος διακόπτει την κεντρική παροχή ρεύματος. Ολόκληρο το σπίτι βυθίζεται στο σκοτάδι και αμέσως επικρατεί χάος. Οι άνθρωποι φοβούνται και προσπαθούν να διαφύγουν, αλλά το σκοτάδι τους εμποδίζει, οδηγώντας σε σύγχυση και πανικό. Σκοντάφτουν ο ένας πάνω στον άλλον, τα έπιπλα ανατρέπονται και επικρατεί γενική αταξία. Το ερώτημα τότε γίνεται: πώς ξεφεύγουμε από αυτό το φαινομενικά ατελείωτο χάος;

Για όσους δεν είναι εξοικειωμένοι με τον ηλεκτρισμό, η επίλυση αυτού του χάους μπορεί να φαίνεται απίστευτα δύσκολη. Κάποιοι μπορεί ακόμη και να αποδώσουν την κατάσταση σε αρνητικά ανθρώπινα χαρακτηριστικά όπως η κακία και ο εγωισμός. Ωστόσο, η λύση είναι εξαιρετικά απλή: αρκεί κανείς να επαναφέρει τον κεντρικό διακόπτη στην θέση "on". Η απλή επιστροφή του φωτός θα διαλύσει αμέσως το χάος που προκάλεσε το σκοτάδι. Παρομοίως, η ρίζα όλων των προβλημάτων σε αυτή την τεράστια γη κρύβεται στο σκοτάδι της άγνοιας μέσα στο μυαλό μας. Αν αυτή η άγνοια δεν εξαλειφθεί, αυτά τα προβλήματα θα επιμείνουν επ' αόριστον, και θα συνεχίσουμε να πολεμάμε ο ένας τον άλλον ως εχθρούς, αδυνατώντας να αναγνωρίσουμε ο ένας τον άλλον ως φίλους στο σκοτάδι. Αλλά πρέπει να καταλάβουμε: κανείς δεν έχει σβήσει σκόπιμα το φως. Στην ιστορία του ανθρώπινου πολιτισμού, το φως της πλήρους συνειδητοποίησης δεν έχει ανάψει ποτέ πραγματικά. Γι' αυτό οι περισσότεροι άνθρωποι στον κόσμο έχουν στερηθεί την ανεξάρτητη σκέψη. Ωστόσο, είμαστε αποφασισμένοι να αφοσιωθούμε σε αυτό το

φαινομενικά αδύνατο έργο της συνειδητοποίησης της αληθινής εσωτερικής μας δύναμης. Και ο χρόνος για αυτό είναι τώρα.

Για να ξεκινήσουμε, ας εξετάσουμε το όνομα αυτής της χώρας. Από αρχαιοτάτων χρόνων, ήταν γνωστή ως "Bharatvarsha". Ένας πολιτισμός άνθισε στις όχθες του ποταμού Σινδού, ο οποίος, σε ξένες γλώσσες, έγινε γνωστός ως ο Πολιτισμός της Κοιλιάδας του Ινδού. Ωστόσο, ακόμη και πριν από την άνοδο αυτού του πολιτισμού, ένας εξαιρετικά προηγμένος πολιτισμός υπήρχε ήδη στο νότιο τμήμα αυτής της γης, όπως αποδεικνύεται από περιγραφές στο έπος της Ραμαγιάνα. Ωστόσο, ξένοι εισβολείς, για τους δικούς τους σκοπούς, επινόησαν τον όρο "Πολιτισμός της Κοιλιάδας του Ινδού" για να περιλάβουν ολόκληρη τη γη και ονόμασαν τη χώρα "Ινδία". Παραδόξως, ακόμη και μετά την "ανεξαρτησία", αυτή η μεγάλη αρχαία γη εξακολουθεί να ονομάζεται επίσημα "Ινδία". Ενώ τα άτομα μπορεί μερικές φορές να έχουν πολλαπλά ονόματα, πώς μπορεί μια ενιαία γη να έχει δύο επίσημα ονόματα: "Ινδία" και "Bharat";

Ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα της βαθιά ριζωμένης δουλοπρέπειάς μας βρίσκεται μέσα στο ίδιο το Σύνταγμα, όπου η χώρα ονομάζεται «India, that is Bharat» («Ινδία, δηλαδή Μπαράτ»). Είναι αποκαλυπτικό το γεγονός ότι η διατύπωση δεν είναι «Bharat, that is India» («Μπαράτ, δηλαδή Ινδία»). Το όνομα «India» προηγείται, προφανώς για την ευκολία των πρώην Βρετανών κυριάρχων μας. Αφού δηλώνουμε ότι είμαστε

πραγματικά ανεξάρτητοι, θα έπρεπε να υιοθετήσουμε το «Bharat» ως το μοναδικό όνομα της χώρας μας, απορρίπτοντας το «India». Πολλοί έχουν μελετήσει το «Mahabharat» («Μαχαμπαράτα»), αλλά κανείς δεν έχει ακούσει ποτέ για κάτι που ονομάζεται «Mahalndia» («Μαχαϊνδία»). Ας εξορίσουμε τον όρο «India» από το Μπαράτ μας, γιατί δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα σημάδι της προηγούμενης υποδούλωσής μας.

Επειδή το κερδί της αληθινής συνειδητοποίησης δεν έχει ανάψει ποτέ, ο λαός δεν έχει βιώσει ποτέ πραγματικά την ελευθερία. Από την αρχή της οργανωμένης κοινωνίας, ο έλεγχος της εξουσίας έχει εναποτεθεί στα χέρια του «βασιλιά». Οι εντολές του έγιναν νόμος· ο λόγος του ήταν τελεσίδικος. Αλλά αποτυγχάνουμε να αναγνωρίσουμε ότι η ίδια η «βασιλεία» του βασιλιά, η υποτιθέμενη πηγή όλων των νόμων, είναι εκ θεμελίων παράνομη. Ας το επαναλάβουμε: θα αντιμετωπίσουμε αυτό το ζήτημα άμεσα, χωρίς να καταφύγουμε σε περίπλοκες ή κομψές θεωρίες.

Για να το καταδείξουμε αυτό, ας φανταστούμε μια μέρα στην προϊστορική εποχή, ακόμη και πριν από τον σχηματισμό της ανθρώπινης κοινωνίας. Ένα μικρό ποτάμι ρέει και στην όχθη του στέκεται μια μανγκοφιά. Ένας άντρας σκαρφαλώνει στο δέντρο, μαζεύοντας μάνγκο. Σε μικρή απόσταση, ένας άλλος άντρας ψαρεύει. Ένας τρίτος άντρας εμφανίζεται τότε. Αφού τους παρατηρήσει για λίγο, πλησιάζει τον άντρα στο δέντρο και ρωτά: «Τι μαζεύεις, φίλε μου;» Ο άντρας απαντά: «Φρούτα. Θα ήθελες να δοκιμάσεις ένα;» Ο

ξένος παίρνει ένα ώριμο μάνγκο, το βρίσκει νόστιμο, ευχαριστεί τον «άνθρωπο-μάνγκο» και μετά πηγαίνει στον ψαρά. Μετά από μια παρόμοια ανταλλαγή, λαμβάνει ένα ψάρι ως δώρο και ευχαριστεί τον «άνθρωπο-ψάρι».

Την επόμενη μέρα, ο ξένος επιστρέφει, αυτή τη φορά με έναν φίλο. Επισκέπτονται πρώτα τον μαζευτή μάνγκο. Μόλις μαθαίνει ότι και ο νεοφερμένος θέλει να δοκιμάσει μάνγκο, ο άντρας στο δέντρο μοιράζεται τα φρούτα του με ακόμη μεγαλύτερο ενθουσιασμό, νιώθοντας τιμή που το κάνει. Στη συνέχεια, επαναλαμβάνουν την ίδια διαδικασία με τον ψαρά. Παρατηρήστε ότι καταναλώνοντας μάνγκο και ψάρι χωρίς καμία προσπάθεια, οι ξένοι αποκτούν σχεδόν διπλάσια ενέργεια από τους εργαζόμενους. Οι εργαζόμενοι ξοδεύουν περίπου τη μισή τους ενέργεια σκαρφαλώνοντας στο δέντρο ή ψαρεύοντας, ενώ οι ξένοι δεν ξοδεύουν καθόλου. Με αυτόν τον τρόπο, μέσω της απάτης, ο τρίτος άνθρωπος γίνεται σταδιακά πιο ισχυρός καταναλώνοντας τους καρπούς της εργασίας των άλλων. Καθώς η δύναμη και η επιρροή του αυξάνονται, οι άνθρωποι αρχίζουν να τον φοβούνται. Αυτό που κάποτε δινόταν ελεύθερα ως χάρη, με τον καιρό μετατρέπεται σε υποχρεωτικά «χρήματα προστασίας», καθιερώνοντάς τον τελικά ως νομοθέτη και βασιλιά. Αυτό σηματοδοτεί την αρχή της εκμετάλλευσης του λαού από τον βασιλιά υπό το πρόσχημα του «Κράτους Δικαίου».

Αυτός ο πονηρός άνθρωπος ξεκίνησε τη «βασιλεία» του μέσω της απάτης—με άλλα λόγια, παράνομα. Αυτό που ξεκίνησε ως πράξεις φιλανθρωπίας, που δίνονταν από καλή θέληση, μετατράπηκε σε αναγκαστική είσπραξη εσόδων, ή φόρων. Διάφορες πολιτικές έχουν εφαρμοστεί με την πάροδο του χρόνου για να διασφαλιστεί η ομαλή είσπραξη αυτών των φόρων από τον πληθυσμό. Ένα τέτοιο σύστημα, που πλέον έχει ανυψωθεί στο επίπεδο σχεδόν γραφής, ονομάζεται Οικονομικά. Δεδομένου ότι το «η ισχύς δικαίων» είναι η κυρίαρχη αρχή, ο βασιλιάς δεν μπορεί να κάνει λάθος και θεωρείται πάντα αναμφισβήτητα σωστός. Καθώς η εντολή του κυρίαρχου είναι νόμος, οι νομοταγείς υπήκοοι είναι υποχρεωμένοι να υπακούουν τον βασιλιά.

Ο λαός δεν αποδέχθηκε οικειοθελώς την κυριαρχία του βασιλιά· εξαναγκάστηκαν σε υποταγή μέσω ωμής βίας. Ωστόσο, ο βασιλιάς γνωρίζει καλά ότι η ύπαρξή του εξαρτάται αποκλειστικά από την παρουσία υπάκουων υπηκόων. Το γεγονός ότι αυτοί οι υπήκοοι δεν κατανοούν ότι είναι η αληθινή πηγή όλης της εξουσίας, ότι είναι όλοι ίσοι και ανήκουν στην ίδια ανθρώπινη οικογένεια, έχει δημιουργήσει μια διαίρεση μεταξύ τους από την αρχή αυτού του εκμεταλλευτικού συστήματος. Πέρα από τις διακρίσεις πλούσιων και φτωχών, μορφωμένων και αμόρφωτων, υψηλών και χαμηλών, αμέτρητες άλλες τεχνητές κατηγορίες κατασκευάστηκαν σχολαστικά, εφευρίσκοντας διαφορετικές θρησκείες, κάστες και ούτω καθεξής. Με αυτόν τον τρόπο, οι άνθρωποι έχουν χωριστεί σε αμέτρητες ομάδες, διαιρέσεις που δεν υπήρχαν ποτέ και δεν θα μπορούσαν

ποτέ να υπάρξουν στη φύση. Οι αφελείς υπήκοοι, απασχολημένοι με παράλογους εμφύλιους σπαραγμούς, δεν αναγνώρισαν αυτόν τον πονηρό ελιγμό του βασιλιά. Έτσι, τα πλοκάμια της μοναρχίας κατέκλυσαν πλήρως την ανθρώπινη κοινωνία. Υπό αυτό το πρίσμα, είναι σημαντικό να αναγνωρίσουμε ότι ο όρος «φτωχός» είναι λανθασμένος. Συμβατικά, ένα άτομο χαρακτηρίζεται «φτωχό» εάν αγωνίζεται καθημερινά για την βασική επιβίωση—για παράδειγμα, ένας ανθρακωρύχος. Ρισκάροντας τη ζωή του κάθε μέρα, κατεβαίνει στο ορυχείο για να εξορύξει άνθρακα. Χωρίς άνθρακα, θα μπορούσαν να υπάρξουν θερμοηλεκτρικά εργοστάσια; Θα μπορούσαν να υπάρξουν οι τεράστιες βιομηχανίες που βασίζονται στον άνθρακα; Τελικά, η αληθινή πηγή αυτού του τεράστιου πλούτου είναι αυτός ο ίδιος ο «φτωχός» εργάτης. Πώς, λοιπόν, τολμάμε να αποκαλούμε τον ίδιο τον δημιουργό ενός τόσο κολοσσιαίου πλούτου «φτωχό»;

Ας εξετάσουμε τώρα τη λέξη «αμόρφωτος». Πώς μπορούμε εμείς, οι λεγόμενοι «μορφωμένοι», να χαρακτηρίζουμε έναν αγρότη ή έναν τσαγκάρη ως αμόρφωτο; Δεν μας περνάει καν από το μυαλό ότι εμείς, που καυχιόμαστε για τη μόρφωσή μας, δεν μπορούμε να εκτελέσουμε τις εργασίες που ένας αγρότης ή ένας τσαγκάρης κάνει με ευκολία. Δεν είμαστε, λοιπόν, κι εμείς αναλφάβητοι στις δεξιότητές τους; Ο λόγος που συχνά τους λείπει η τυπική εκπαίδευση είναι ότι τους έχουν στερηθεί τέτοιες ευκαιρίες. Είναι σαν να σπας σκόπιμα το πόδι κάποιου και μετά να τον λυπάσαι για την «ατυχία» του.

Η λεγόμενη δημοκρατία ακολούθησε τη μοναρχία. Υποκινούμενοι από τη ζήλια για την εξουσία του βασιλιά, ορισμένα άτομα συνωμότησαν για να καταλάβουν τον έλεγχο. Καταλάβαιναν ότι η πραγματική εξουσία βρίσκεται στον λαό, γι' αυτό χρησιμοποίησαν τη λέξη «δήμος» στη «δημοκρατία», μεταφέροντας φαινομενικά την ιδέα ότι ο λαός διαχειρίζεται άμεσα τις υποθέσεις της χώρας. Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι ότι η «δημοκρατία» είναι απλώς μια άλλη μορφή μοναρχίας. Η μόνη διαφορά είναι ότι αντί για έναν μόνο βασιλιά, όπως σε μια μοναρχία, υπάρχουν πολλοί «υπουργοί» σε μια «δημοκρατία».

Όπως έπρεπε να διατηρηθούν τα δεσμά της δουλείας για να επιβληθεί η εξουσία του βασιλιά, έτσι και στις λεγόμενες δημοκρατίες, όλοι οι νόμοι από τη μοναρχική εποχή έχουν διατηρηθεί για να διασφαλιστεί η αδιάκοπη λεηλασία του λαού. Ως αποτέλεσμα, ο ρόλος του λαού ως παρόχου πλούτου παραμένει αμετάβλητος, όπως ήταν και υπό τη μοναρχία. Επομένως, η ευρέως διαφημιζόμενη ιδέα ότι «είμαστε όλοι βασιλιάδες» σε μια δημοκρατία είναι καθαρή ποιητική φαντασία, χωρίς καμία βάση στην πραγματικότητα. Στη «δημοκρατία», λέγεται ότι οι εκπρόσωποι του λαού θα «κατευθύνουν» τις υποθέσεις της χώρας, αλλά στην πράξη, ορισμένα άτομα που επιλέγονται από τα πολιτικά κόμματα «κυβερνούν» τη χώρα. Δεν είναι τυχαίο που εξακολουθούμε να χρησιμοποιούμε τον όρο «κυβερνών κόμμα». Κανείς δεν αμφισβητεί πώς μπορούν να υπάρχουν «κυβερνήτες» μετά την επίτευξη της

«ελευθερίας», ή ακόμα και τη συνάφεια της λέξης «κυβέρνηση» σε μια «δημοκρατία».

Οι εκλογές διεξάγονται σε αυτή τη χώρα σύμφωνα με τον Νόμο περί Εκπροσώπησης του Λαού του 1951, αλλά αυτοί που «διεκδικούν» αυτές τις εκλογές δεν είναι αληθινοί εκπρόσωποι του λαού. Σχεδόν σε κάθε περίπτωση, ελέγχονται από ένα ή άλλο πολιτικό κόμμα. Επομένως, η πρωταρχική τους ευθύνη έγκειται στο κόμμα τους, όχι στον λαό. Θα ήταν λογικό να υποθέσουμε ότι όλοι οι υποψήφιοι των εκλογών δίνουν προτεραιότητα στην ευημερία των πολιτών της χώρας. Θα ήταν επίσης λογικό να αναμένουμε ότι τα πολιτικά κόμματα έχουν σαφή, καλά καθορισμένα σχέδια για την επίτευξη αυτού του στόχου. Αν αυτό ίσχυε, γιατί υπάρχει τόσο έντονος ανταγωνισμός για τη «νίκη» στις εκλογές; Σκεφτείτε μια απλή αναλογία: αν αρκετοί άνθρωποι συζητούσαν το καλύτερο χρώμα για να βάψουν ένα σπίτι, κάποιος θα μπορούσε να προτείνει το λευκό, ένας άλλος το ροζ και ένας τρίτος το γκρι. Ωστόσο, όλοι τους θα μοιράζονταν πιθανώς τον κοινό στόχο να κάνουν το σπίτι να φαίνεται όμορφο. Αν δεν είναι εχθροί, γιατί αυτό το ίδιο πνεύμα συνεργασίας δεν υπάρχει στην πολιτική; Δεν υπάρχει, επειδή η διατήρηση της αμοιβαίας εχθρότητας είναι απαραίτητη για τη διαίωσιση του εκμεταλλευτικού καθεστώτος. Επομένως, είναι σαφές ότι χωρίς μια θεμελιώδη αλλαγή στο κρατικό σύστημα, η γνήσια πρόοδος και η βελτίωση της κατάστασης του λαού είναι αδύνατες. Για να επιτευχθεί αυτή η αλλαγή, πρέπει πρώτα να εξαλείψουμε τις πηγές των αδυναμιών μας.

Συχνά αναρωτιόμαστε πώς ένα μόνο άτομο μπορεί να αλλάξει την αδράνεια ενός ολόκληρου συστήματος. Πρώτον, αποτυγχάνουμε να αναγνωρίσουμε ότι η τωρινή κατάσταση της χώρας είναι άμεση συνέπεια της συλλογικής μας απραξίας. Αυτή η αδράνεια θα τελειώσει αναπόφευκτα μόλις αρχίσουμε να ενεργούμε. Δεύτερον, δεν είμαι μόνος. Περισσότερα από ένα δισεκατομμύριο τριακόσια εκατομμύρια «εγώ» μαζί αποτελούν τη σημερινή «Ινδία». Κάθε «εγώ» συνδέεται στενά με τα άλλα, όπως ακριβώς τα αμέτρητα κύτταρα που σχηματίζουν το ανθρώπινο σώμα. Όταν το σώμα τραυματίζεται, ολόκληρο το σώμα αντιδρά αμέσως και τρισεκατομμύρια κύτταρα συνεργάζονται για να αμυνθούν ενάντια στην επίθεση. Αυτό καταδεικνύει την τεράστια ενέργεια ενός μόνο κυττάρου όταν συνδέεται με άλλα κύτταρα. Παρομοίως, ο καθένας μας είναι μια τεράστια δεξαμενή τεράστιας δύναμης, την οποία αγνοούμε σε μεγάλο βαθμό.

Όταν όλοι οι άνθρωποι αυτής της γης συνειδητοποιήσουν ότι είμαστε όλοι μέλη της ίδιας οικογένειας και ότι αλληλοσυμπληρωνόμαστε, η συλλογική μας συνειδηση θα αφυπνιστεί. Όπως σε μια ιδανική οικογένεια, δεν υπάρχει χώρος για διαφθορά, ομοίως, δεν θα υπάρχει κανένας λόγος να υπάρχει διαφθορά στη χώρα. Όπως ένα πρόβλημα μοιράζεται από όλα τα μέλη μιας οικογένειας, έτσι κι εμείς θα μοιραζόμαστε κάθε πρόβλημα που προκύπτει σε οποιοδήποτε μέρος της χώρας. Κανείς δεν θα πεινάει πουθενά. Αυτό θα εξαλείψει ταυτόχρονα όλες τις αιτίες μίσους, φθόνου ή ζήλιας από το μυαλό των ανθρώπων.

Επιπλέον, δεδομένου ότι η θέση της ανθρωπότητας στον κόσμο θεωρείται υπέρτατη, τα χρήματα θα πρέπει να κατέχουν μια υποδεέστερη θέση. Ωστόσο, το αντίθετο ισχύει στην πραγματικότητα, οπότε πρέπει να επαναξιολογήσουμε συνειδητά τον ρόλο του χρήματος. Τίποτα δεν πρέπει να είναι πάνω από την ανθρωπότητα, ούτε καν τα χρήματα. Δεδομένου ότι η «δημοκρατία» είναι λανθασμένος όρος, ας δώσουμε σε αυτό το ιδανικό σύστημα ένα νέο όνομα. Καθώς η ύπαρξη του λαού αποτελεί μια χώρα, έχουμε επινοήσει τον όρο «GANASATTA» στα Μπενγκάλι για να δηλώσουμε ότι σε ένα τέτοιο κράτος, ο λαός θα παίζει τον υπέρτατο ρόλο σε κάθε πτυχή της διαχείρισης της χώρας.

Σε μια λεγόμενη «δημοκρατία», ο ρόλος του λαού περιορίζεται σε αυτόν του «ψηφοφόρου» ή «εκλογέα», ενώ η πραγματική εξουσία να κυβερνούν πάνω τους ανήκει στους «εκλεγμένους» αντιπροσώπους. Μόλις αυτοί οι αντιπρόσωποι «εκλεγούν»—με οποιονδήποτε τρόπο, δίκαιο ή άδικο—καταλαμβάνουν τον πλήρη έλεγχο του συστήματος και ο λαός γίνεται απλώς σιωπηλός παρατηρητής της δυστυχίας του.

Υπό την GANASATTA, αυτή η κατάσταση θα αλλάξει δραστικά. Ο λαός θα ασκεί την πραγματική του εξουσία ακόμη και μετά τις εκλογές. Μια κατάλληλη τροποποίηση του εκλογικού νόμου θα τεθεί σε ισχύ από τις αρμόδιες αρχές, διασφαλίζοντας ότι ένας εκλεγμένος αντιπρόσωπος θα κατέχει το αξίωμα μόνο κατά την ευαρέσκεια των εκλογέων. Αυτό σημαίνει ότι ο λαός θα έχει την εξουσία να ανακαλέσει έναν εκλεγμένο

αντιπρόσωπο όποτε το θεωρεί απαραίτητο, εξαλείφοντας ουσιαστικά τη διαφθορά στη ρίζα της. Ακόμη και η πιθανότητα μιας τέτοιας ανάκλησης θα βελτιώσει σημαντικά την κατάσταση στέλνοντας ένα σαφές μήνυμα σε αυτούς που βρίσκονται στην εξουσία.

Μόλις η GANASATTA εδραιωθεί σταθερά, ο καθένας μας θα συνειδητοποιήσει σταδιακά ότι η ύπαρξή μας εξαρτάται αποκλειστικά από την ευημερία των άλλων. Δεν είμαστε ούτε πάνω ούτε κάτω από κανέναν άλλον· όλοι είναι εξίσου σημαντικοί. Συνεπώς, δεν θα υπάρχει εχθρότητα μεταξύ μας, όπως ακριβώς δεν υπάρχει έχθρα μεταξύ των τρισεκατομμυρίων κυττάρων στο ανθρώπινο σώμα. Είναι απαραίτητο να θυμόμαστε ότι το πόδι, ο εγκέφαλος και κάθε άλλο μέρος του σώματος αποτελούνται από τα ίδια κύτταρα, καθιστώντας τα εξίσου ζωτικά. Ωστόσο, αυτή η φυσική αρμονία απουσιάζει από την ανθρώπινη κοινωνία. Ο λόγος είναι απλός: από αμνημονεύτων χρόνων, για να εμποδίσουν τον λαό να ενωθεί, έχουν δημιουργηθεί τεχνητές διαιρέσεις από «βασιλιάδες» μέσω επιφανειακών ετικετών και ταξινομήσεων. Γι' αυτό ο πραγματικός άνθρωπος παραμένει κρυμμένος κάτω από το παραπλανητικό, πολύχρωμο σύνθημα «Ενότητα στην Πολυμορφία». Όταν αυτός ο πραγματικός άνθρωπος αφυπνιστεί και πάρει τον έλεγχο, η GANASATTA θα εδραιωθεί, και στην GANASATTA βρίσκεται το μέλλον του κόσμου.

Για να εδραιωθεί ένα τέτοιο κοινωνικό σύστημα, έχει σχηματιστεί ένα πολιτικό κόμμα που ονομάζεται «Mai

Hee Bharat» («Εγώ Είμαι η Μπαράτ»). Επειδή είμαστε πεπεισμένοι ότι όλοι οι άνθρωποι αυτής της γης ανήκουν στην ίδια οικογένεια, δεν μπορούν να υπάρξουν πραγματικά εμπόδια, καθώς όλοι επιθυμούμε τη συνολική πρόοδο της χώρας. Παρακαλούμε ελάτε μαζί μας και ας προχωρήσουμε μαζί. Το μέλλον αυτής της χώρας—που είναι και το δικό μας μέλλον—θα είναι ακριβώς όπως το οραματιζόμαστε, γιατί χωρίς εμάς—χωρίς εμένα—η Μπαράτ δεν υπάρχει.

Εγώ Είμαι η Μπαράτ! (Ego Eimai i Bharat!)

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΜΑΙ ΧΗΕ ΒΗΑΡΑΤ

Άρθρο ΙΙ. Σκοποί και Στόχοι

Ο κεντρικός σκοπός και στόχος του Κόμματος είναι η ενσωμάτωση ολόκληρου του πληθυσμού της Μπαράτ σε μια ενιαία μεγάλη οικογένεια. Όλα τα μέλη θα αναγνωρίζονται αποκλειστικά ως μεμονωμένοι φυσικοί άνθρωποι, ίσοι σε όλα, χωρίς να λαμβάνονται υπόψη εξωτερικά και τεχνητά σημάδια διάκρισης που τους επιβάλλονται σχετικά με τη θρησκεία, τη φυλή, την κάστα, το φύλο, την κοινωνική θέση κ.λπ., τα οποία τους κρατούν διχασμένους διαρκώς.

Το Κόμμα πιστεύει ακράδαντα ότι η βασική αιτία των δεινών των ανθρώπων που κατοικούν στην Μπαράτ έγκειται στο γεγονός ότι η τεράστια πλειονότητά τους αποκόπτεται διαρκώς από την κεντρική διαδικασία λήψης αποφάσεων, ενώ μια χούφτα χειραγωγεί τις υποθέσεις της χώρας κατά το δοκούν, αγνώνοντας τον υπόλοιπο πληθυσμό ως απλούς αριθμούς και όχι ως ευφυείς ανθρώπους. Καθώς δεκαετίες έχουν περάσει χωρίς να υπάρξει καμία ουσιαστική αλλαγή, είναι, επομένως, επιτακτική ανάγκη ο λαός να αναλάβει άμεσα τον έλεγχο της κατάστασης, ώστε η Μπαράτ να μπορέσει να διακριθεί σε κάθε τομέα.

Μόνο με την παρουσία ανθρώπινων κατοίκων, μια περιοχή μετατρέπεται σε χώρα, επομένως κάθε μεμονωμένος κάτοικος αυτής της χώρας είναι, στην πραγματικότητα, ταυτόσημος με την Μπαράτ. Μια τέτοια συνειδητοποίηση ότι είναι ο ίδιος η Μπαράτ, μπορεί να εμφυσήσει τεράστια αυτοπεποίθηση σε κάθε άτομο ώστε να προχωρήσει με αξιοπρέπεια στο ιερό έργο της οικοδόμησης του έθνους. Γι' αυτό και το όνομα του Κόμματος είναι "MAI HEE BHARAT" («Εγώ Είμαι η Μπαράτ»).

Καθοδηγούμενο από αυτή την κεντρική ιδέα, το Κόμμα θα αναλάβει την ακόλουθη δράση:

- Αποδίδοντας τον ύψιστο σεβασμό στην κυριαρχία του ελεύθερου ατόμου και συνειδητοποιώντας ότι καθένας έχει μια κοινή κληρονομιά και είναι ένας από τους κυρίαρχους

αυτής της γης χωρίς τη ρητή εντολή του οποίου τίποτα δεν θα κινείται σε αυτή τη χώρα·

- ότι η φτώχεια, ο αναλφαριθμισμός, οι κοινωνικές διακρίσεις κ.λπ., που δεν είναι παρά συστατικά τριβής που προκαλούν έχθρα μεταξύ των ατόμων, δημιουργούνται σκόπιμα για να τους κρατούν σε διαρκή υποταγή προς εκμετάλλευση·
- ότι ένα άτομο που περιγράφεται ως φτωχό δεν είναι φτωχό, αντιθέτως, είναι η μοναδική πηγή πλούτου·
- ότι οι μηχανισμοί υποδούλωσης των υπηκόων που θεσπίστηκαν κατά την αποικιακή κυριαρχία υπό το πρόσχημα των λεγόμενων «νόμων» εξακολουθούν να ισχύουν πλήρως με όλα τα αιμοδιψή τους πλοκάμια, παρόλο που λέγεται ότι ο λαός είναι ελεύθερος· και
- συνειδητοποιώντας επιπλέον ότι κάθε υπάρχον σύστημα πρέπει να είναι υποταγμένο στις κοινές επιθυμίες του λαού και δεν μπορεί να λειτουργεί ως μέσο κυριαρχίας, το Mai Hee Bharat θα είναι ένθερμα και αποφασιστικά καταλυτικό από κάθε άποψη για να αλλάξει ριζικά τα prevailing κοινωνικά, οικονομικά, πολιτικά και νομικά συστήματα, καλώντας κάθε κάτοικο της Μπαράτ να προχωρήσει με αξιοπρέπεια και να αναλάβει τις τύχες της χώρας από μια θέση δύναμης και αυτοπεποίθησης.

